

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **M. F.**
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
se sídlem Legerova 148, Kolín

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2023, č. j. MD-24448/2023-160/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 3. 2023, č. j. MHMP 615388/2023/Dit (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím, jehož zrušení se žalobce taktéž domáhal, byly zamítnuty námitky žalobce a potvrzen provedený záznam 12 bodů do registru řidičů.

2. Podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí bylo oznámení o uložení pokuty příkazem na místě Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru služby dopravní policie, oddělení dopravních nehod ze dne 5. 10. 2021, č. j. KRPA-248704-6/PŘ-2021-000006-303, na jehož základě bylo žalobci zaznamenáno 5 bodů (dále jen „Oznámení I“), příkaz správního orgánu I. stupně, odboru dopravně správních činností, oddělení správního řízení ze dne 1. 8. 2022, č. j. MHMP 1390694/2022/Měr, na jehož základě bylo žalobci zaznamenáno 5 bodů (dále jen „Příkaz“) a oznámení o uložení pokuty příkazem na místě Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, dálničního oddělení Svojkovice ze dne 25. 1. 2023, č. j. KRPA-12764-2/PŘ-2023-030040, na jehož základě byly žalobci zaznamenány 2 body (dále jen „Oznámení II“). Na základě uvedených podkladů bylo žalobci dne 6. 2. 2023 doručeno oznámení správního orgánu I. stupně ze dne 25. 1. 2023, č.j. MHMP 194689/2023 o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění.
3. Žalobce podal proti provedenému záznamu bodů námitky, v nichž vyjádřil nesouhlas se záznamy bodů v registru řidičů a navrhl doplnění dokazování o podklady, kterými měl být uznán vinným z přestupků. Správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím námitky žalobce zamítl a provedený záznam potvrdil. Shora uvedené podklady označil za dostatečné a způsobilé k záznamu bodů a neměl pochybnosti ani o údajích v nich uvedených.
4. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (ve znění po jeho doplnění) žalobce namítal formální nedostatky podkladů a jejich nedostatečné zohlednění.
5. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul dosavadní průběh správního řízení a ve shodě se správním orgánem I. stupně shledal podklady způsobilými pro záznam v registru řidičů. K odvolacím námitkám uvedl, že nevedou k pochybnostem o podkladech sloužících pro záznam bodů, a tyto podklady tedy nebylo třeba si vyžádat. Žalobce uplatňuje šablonovité námitky obecného a spekulativního charakteru, a to opakovaně v různých správních řízeních. K tomu žalovaný odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu.

II. Obsah žaloby

6. V prvním žalobním bodu žalobce namítl, že se žalovaný nezabýval jeho důkazními návrhy. Poukazoval na rozhodnutí jiných správních orgánů, které posuzovaly způsobilost jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních pro provedení záznamu v bodovém hodnocení řidiče a shledaly je nezpůsobilými. V této souvislosti zdůraznil zásadu legitimního očekávání. V souvislosti s posuzováním způsobilosti a formální bezvadnosti jednotlivých podkladů a nutnosti jejich vyžádání správním orgánem odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 353/2018-52.
7. Ve druhém žalobním bodu žalobce zpochybnil způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Samotná oznámení pokládal za nedostatečná; aby byla vyloučena chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci, je nutné je vždy porovnat s předmětným rozhodnutím. Namítl, že policejní orgány nedodržely taxativně stanovené požadavky na rozhodnutí vydaná formou příkazového bloku. Ilustrativně vyjmenoval případy, kdy dle jeho názoru pokutový blok (nyní příkazový blok - pozn. soudu) nemůže být pro záznam bodů způsobilý. U příkazového bloku ze dne 24. 1. 2023 (ve vztahu k Oznámení II) namítl, že nebyla přesně zachycena osoba přestupce, doba a místo spáchání přestupku, z rozhodnutí nevyplývá jednoznačná skutková podstata ani právní kvalifikace. Stejně tak není jednoznačně označena forma zavinění, není zřetelná výše sankce,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

podpis oprávněné osoby a přestupce, datum vyhotovení a převzetí. Uzavřel, že přestupky nejsou jako konkrétní a individualizovaná jednání vůbec vymezeny, a způsobilost pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů v registru řidičů je tak zpochybněna. U příkazového bloku ze dne 21. 9. 2021 (ve vztahu k Oznámení I) namítl, že je v něm chybně uvedena právní kvalifikace údajně porušené povinnosti, když je v něm uvedeno „§ 42 odst. 5 zák. č. 361/2000 Sb.“ namísto „§ 12 odst. 5 zák. č. 361/2000 Sb.“.

8. K žalobě žalobce připojil kopie tří pokutových bloků jiných přestupců k demonstraci toho, které z nich splňují, resp. nesplňují dostatečnou individualizaci skutku, a dále rozhodnutí Městského úřadu Hlučín, Městského úřadu Černošice, Krajského úřadu Jihočeského kraje a Magistrátu města Kladno, která posuzovala způsobilost jednotlivých pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů. Jejich provedení jako důkazních prostředků nenavrhl.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že žalobní námitky ve své podstatě korespondují odvolacím, a proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce znovu použil šablonovité podání se zcela totožnými námitkami, které již uplatnil v řadě dalších správních i soudních řízení. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 415/2019-32.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
12. Podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení.
13. Soud úvodem připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno dispoziční zásadou, pročež obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32). Text žaloby je prakticky totožný se žalobami podanými zástupcem žalobce v obdobných řízeních před Městským soudem v Praze (např. sp. zn. 11 A 104/2023 či sp. zn. 11 A 118/2023), a soud tak při posouzení věci do značné míry vychází také z rozsudků v označených věcech. Žaloba nereflektuje odlišnost odvolacích námitek či specifika nyní projednávané věci, žalobní námitky jsou formulovány obecně a jsou identické s již dříve uplatněnými námitkami. Z tohoto důvodu se s nimi soud může vypořádat taktéž do jisté míry obecně.

14. Soud se nejprve zabýval namítaným „ignorováním“ předložených důkazů, návrhů a rozhodování jiných správních orgánů ze strany žalovaného, čímž mělo dojít k porušení zásady legitimního očekávání. Žalobce konkrétně netvrdil, jaké návrhy či důkazy měl žalovaný „ignorovat“. Ze správního spisu přitom nevyplývá, že by žalobce v průběhu správního řízení doložil jakákoliv rozhodnutí, která by svědčila o rozdílné správní praxi správních orgánů. Až v řízení před soudem žalobce předložil některá správní rozhodnutí ve věcech jiných přestupců. Konkrétně se jednalo o rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 13. 2. 2020, č.j. KUCK – 24343/2020, rozhodnutí Městského úřadu Hlučín, odboru dopravy ze dne 6. 1. 2020, č.j. HLUC/00590/2020/OD/Vo, rozhodnutí Městského úřadu Černošice, odboru správního ze dne 26. 3. 2019, č.j. MUCE 20786/2019 SO nebo rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odboru správního ze dne 18. 3. 2019, č. j. ŘP/741/19-16/Ka. Soud však nepovažoval za potřebné se jimi pro účely posouzení žalobních námitek zabývat. Žalobce předně nenavrhoval doplnit těmito listinami dokazování, a neuváděl ani, jaké skutečnosti by jimi mohly být prokázány, kromě správní praxe uvedených správních orgánů. K tomu lze poznamenat, že případná rozdílná správní praxe či odlišnost rozsahu odůvodnění jiných rozhodnutí nemůže bez dalšího vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
15. V obdobné věci, v níž jiného žalobce (přestupce) zastupoval tentýž právní zástupce, k jeho totožné argumentaci o porušení zásady předvídatelnosti a legitimního očekávání již Nejvyšší správní soud dovodil, že *„(s)těžovatelem předložená čtyři rozhodnutí jiných správních orgánů neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by stěžovateli zakládala legitimní očekávání. Mohla nanejvýš prokazovat to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady (resp. správními orgány I. stupně) jistá nejednotnost, kterou je vhodné odstranit. K odstraňování nejednotnosti ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva je povolán především právě NSS“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40).
16. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 353/2018-52 lze uvést, že v něm je dovozeno, že *„ne každá námitka vyvolává automaticky nutnost vyžádat si původní pokutové bloky či další důkazy“* (bod 15). Jakkoliv v tam projednávaném případě Nejvyšší správní soud konstatoval povinnost vyžádání si pokutových bloků správními orgány, bylo tomu tak proto, že již v odvolání byly obsaženy konkrétní námitky. Obecné námitky však tuto povinnost nezakládají (srov. bod 17 citovaného rozsudku a shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2021, č. j. 9 As 26/2020-44). Nesprávný závěr žalobce vyvrací i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019–35, č. 4189/2021 Sb. NSS konstatoval, že *„jde vždy o konkrétní případy na půdorysu určitého skutkového stavu (konkrétní obsah daných oznámení o přestupku, konkrétní výhrady uplatněné žalobci v jejich námitkách, konkrétní jimi předložené či navržené důkazy, kterými brojili proti určitým zápisům bodů do registru)“* (bod 45). V některých případech Nejvyšší správní soud shledal, že bylo nezbytné, aby si správní orgán příkazové bloky vyžádal, v jiných naopak shledal, že postačovalo posouzení námitek na základě oznámení o přestupcích. Právě v souladu s touto judikaturou postupoval i správní orgán I. stupně, který se jednotlivými podklady zabýval (zejména na str. 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí). Soud tedy neshledal uvedenou námitku důvodnou.
17. Ke druhé žalobní námitce soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, č. 2145/2010 Sb. NSS, podle něhož je oznámení o

přestupku úředním záznamem a samo o sobě nemůže být důkazem, na jehož základě by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že s ním věc byla projednána v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů. Pokud se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů. V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74 pak Nejvyšší správní soud tyto úvahy upřesnil ve vztahu k údajům uvedeným v oznámení o přestupku tak, že ne každé zpochybnění údajů zakládá povinnost správního orgánu, aby si vyžádal další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je totiž třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 10 As 3/2017-34). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44 plyne, že námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků.

18. Žalobce ve svých podáních (tj. v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí i v žalobě) opakuje obecná tvrzení bez jakékoliv bližší konkretizace jím spatřovaného pochybení. Opětovně zmiňuje, jaké náležitosti musí mít pokutový blok, a uvádí množství obecných důvodů, pro které spatřuje nedostatky (např. nepřesně či nečitelně označena osoba přestupce, doba a místo spáchání přestupku, zkratkovitě uvádění právních předpisů, nezřetelná výše sankce, forma zavinění, údaje o datu a čase vydání), avšak nespecifikuje, jak se tato pochybení na daném příkazovém bloku konkrétně projevují.
19. Nezbyvá než konstatovat, že ve smyslu shora citované judikatury žalobce uplatnil výhradně paušální námitky rozporující takřka veškeré náležitosti příkazového bloku (popis skutku, právní kvalifikaci, výši uložené sankce, místo vydání rozhodnutí, datum vyhotovení a převzetí žalobcem), aniž by jejich nedostatek spojil s konkrétním obsahem příkazového bloku. Soudu je z úřední činnosti známo, že právní zástupce žalobce tytéž paušální námitky (bezúspěšně) opakovaně uplatňuje v řadě jiných případů (viz např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2024, č. j. 11 A 104/2023-16, ze dne 31. 7. 2023, č. j. 3 A 4/2019-96, ze dne 30. 3. 2023, č. j. 5 A 105/2019-56 či ze dne 15. 3. 2023, č. j. 11 A 210/2021-32). Ani v projednávané věci žalobce neupřesnil žádnou konkrétní skutečnost, která by nasvědčovala jakémukoliv z jím tvrzených pochybení. Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit žalobcovy námitky jako paušální, typizované, a tudíž apriori nevěrohodné. V tomto ohledu lze dále odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44: „Stěžovatel [...] rovněž konstatoval, že žalobcovy námitky jsou typizované a žalobcův zástupce JUDr. Bechyně je uplatňuje neustále dokola bez ohledu na konkrétní případ. Nejvyšší správní soud v tomto směru stěžovateli přisvědčuje a konstatuje, že na základě tohoto důvodu stěžovatelovo zamítavé rozhodnutí o odvolání žalobce ob stojí. [...] Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit žalobcovy námitky jako paušální, typizované, a tudíž a priori nevěrohodné. Trvat za této situace na tom, aby správní orgány všechny bloky vyžádaly a zkontrolovaly, by z námitkového řízení učinilo řízení oficiální, jakým zjevně není“ (bod 13 a 16). Jak přílehavě konstatoval žalovaný, v řízení nevyvstaly žádné relevantní a důvodné pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, v důsledku čehož by bylo nutné tyto údaje prokázat pomocí dalších důkazů, tj. originálu příkazového bloku. Ostatně žalobce po celou dobu správního řízení a ani v řízení před soudem nikterak nerozporoval, že se daných přestupků dopustil, a příkazové bloky vztahující se k oběma Oznámením soudu ani nepředložil, přestože mu bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

jasné, že se ve správním spise nenachází. Namísto toho předložil jiné a s věcí nesouvisející pokutové bloky. Z toho je zjevné, že své námitky vznáší v zásadě účelově a nikoliv s cílem řádného soudního přezkumu.

20. Konkrétně k dílčí námitce ohledně příkazového bloku ze dne 21. 9. 2021 (ve vztahu k Oznámení I) soud nad rámec výše uvedeného konstatuje, že z Oznámení I jednoznačně vyplývá, že žalobce „*při předjíždění z jednoho jízdního pruhu do druhého ohrozil(a) řidiče jedoucího v jízdním pruhu do kterého předjížděl (...) tím porušil § 12 odst. 5 zák. č. 361/2000 Sb. ve znění pozdějších změn a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zák. č. 361/2000 Sb. ve znění pozdějších změn.*“ Podle § 12 odst. 5 zákona o silničním provozu přejíždět z jednoho jízdního pruhu do druhého smí řidič jen tehdy, neohrozí-li a neomezí-li řidiče jedoucího v jízdním pruhu, do kterého přejíždí; přitom musí dávat znamení o změně směru jízdy. Při souběžné jízdě umožní řidiči vozidel jedoucích v průběžném pruhu řidičům vozidel do tohoto pruhu přejíždějících z pruhu, který přestal být průběžným, vjet tak, aby se vozidla jedoucí v průběžném pruhu a vozidla do něho přejíždějící mohla řadit střídavě po jednom do jízdního proudu průběžného pruhu. Tam, kde se dva jízdní pruhy sbíhají v jeden, aniž by bylo zřejmé, který z nich je průběžný, nesmí řidič jedoucí v levém jízdním pruhu ohrozit řidiče jedoucího v pravém jízdním pruhu.
21. Z právě uvedeného nevyplývají žádné relevantní pochybnosti o správnosti údajů uvedených v Oznámení I. I pokud by v podkladovém příkazovém bloku skutečně byl uveden „§ 42 odst. 5 zák. č. 361/2000 Sb.“, jak tvrdil žalobce, z předestřené kontextu (a dále ze skutečnosti, že klávesa s číslicí „4“ se na klávesnici nachází bezprostředně nad klávesou s číslicí „1“, a při psaní „§ 12“ tak snadno může dojít k překlepu na „§ 42“, jakož i ze skutečnosti, že § 42 odst. 5 zákon o silničním provozu vůbec neobsahuje) by bylo zřejmé, že jde o pouhou zřejmou nesprávnost (což si zřejmě uvědomuje i žalobce, když sám v žalobě (i v odvolání) uvedl, že namísto „§ 42“ mělo jít o „§ 12“).
22. Soud uzavírá, že Oznámení I, Oznámení II i Příkaz představují způsobilé podklady pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce) s tím, že počet připsaných bodů odpovídá v jednotlivých případech popsanému jednání. Oznámení a v nich obsažené údaje se žalobci nepodařilo věrohodným způsobem zpochybnit tak, aby bylo nutné trvat na vyžádání originálů příkazových bloků. Ani druhá žalobní námitka proto není opodstatněná.
23. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. prvním výrokem rozsudku zamítl. Za splnění podmínek uvedených v § 51 s. ř. s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení ústního jednání.
24. Jelikož žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo

rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. února 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu